

R O M Ȃ N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4121

Dosar nr./2004

Ședința publică de la 28 iunie 2005

La 21 iunie 2005 s-au luat în examinare recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel și de pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice în nume propriu și în numele Ministerului Finanțelor Publice împotriva sentinței civile nr. septembrie 2004 a Curții de Apel - Secția comercială și de contencios administrativ.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 21 iunie 2005 iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 28 iunie 2005.

CURTEA

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin acțiunea înregistrată la 19 martie 2004 reclamanta S.C. „X” S.A. a chemat în judecată Direcția Generală a Finanțelor Publice și Ministerul Finanțelor Publice, solicitând anularea notei de constatare din 17 decembrie 2001 încheiată de pârâți și a deciziei nr.47/23 februarie 2004 emisă de pârâtul II, privind obligarea sa la plata sumei de lei, cu titlu de impozit pe venit calculat într-un procent de 90%

asupra veniturilor realizate din închirieri și asociație în participațiune, în temeiul art.38 alin.5 din Legea nr. 133/1999.

În motivarea acțiunii reclamanta arată că, prin actele atacate, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a calculat impunerea pentru veniturile realizate de aceasta, din contractele de închiriere și asociere în participațiune privind activele deținute și anume contractul de închiriere nr.1991 încheiat cu S.C. S C S.R.L. și contractele de asociere în participațiune nr./1995 încheiat cu S.C. D S.R.L. și nr./1992 încheiat cu S.C.A. S.A., pe motiv că, după intrarea în vigoare a legii nr. 133/1999, nu s-a respectat obligația prevăzută de această lege, de a transforma respectivele contracte în contracte de vânzare-cumpărare sau de leasing, astfel că s-a aplicat impozitul de 90 % asupra veniturilor, conform art.38 alin.5 din Legea nr.133/1999.

Reclamanta susține că impunerea este nelegală întrucât în cauză nu sunt aplicabile prevederile art.38 alin.5 din Legea nr.133/1999.

Curtea de Apel -Secția comercială și de contencios administrativ, prin sentința civilă nr. din 27 septembrie 2004 a admis în parte acțiunea și a anulat actele atacate, cu privire la obligarea reclamantei la plata sumei de lei.

Instanța a concluzionat că, impozitul reglementat de art.38 alin.5 din Legea nr.133/1999 are caracter sancționator pentru acele societăți comerciale care nu au respectat obligațiile din lege stabilite privitor la activele neutilizate, ceea ce nu este cazul reclamantei.

Împotriva acestei soluții au declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel și pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În recursul său, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel susține în esență că, dispozițiile Legii nr.133/1999 instituie obligația încheierii de contracte de vânzare-cumpărare sau de leasing pentru societățile comerciale numai cu privire la activele disponibile ale acestora, iar în cauza dedusă judecării,

activele pentru care reclamanta a fost impusă nu intră în categoria celor utilizate.

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice, în recursul său arată că motivarea instanței de fond conform căreia dispozițiile art.38 alin.5 din Legea nr. 133/1999 nu i se pot aplica reclamantei pentru că la data intrării în vigoare a legii aceasta nu deținea spații disponibile, este în afara legii, textul de lege invocat precizând numai „activele sau spațiile aparținând societăților comerciale sau companiilor naționale la care statul este acționar majoritar (...)”•

Dispozițiile art. 13 al Legii definesc că „ In înțelesul prezentei legi, se consideră active disponibile activele care nu sunt utilizate.

Ambele recursuri sunt fondate.

Legea nr. 133 din 20 iulie 1999, privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, în art.38, de la capitolul „sanțiuni” precizează că, refuzul nejustificat al eliberării avizului, autorizației sau licenței de funcționare a întreprinderilor mici și mijlocii ori întârzierea în eliberarea acestora de către instituțiile publice, abilitate conform art.5,9 și 10 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000.000 lei la 10.000.000 lei.

Alineatul (5) al acestui articol arată că, veniturile realizate în baza contractelor de concesiune, închiriere sau asociere în participațiune pentru activele sau spațiile aparținând societăților comerciale sau companiilor naționale la care statul este acționar majoritar, precum și regiilor autonome, se impozitează cu 90%.

Prin actul de control amintit s-a constatat că intimata reclamantă a realizat în perioada august 1999 - octombrie 2001 venituri în sumă totală de lei în baza unor contracte de închiriere și asociere în participațiune pentru activele și spațiile aflate în administrarea sa, fără a calcula și vira impozitul de 90 % pe veniturile realizate, potrivit art.38 al in.5 din Legea nr. 133/1999.

Cele două condiții impuse de text au fost îndeplinite de societate, întrucât statul era acționar majoritar, prin Ministerul Turismului, cu un procent de 50,822% din totalul acțiunilor

societății, iar veniturile au fost obținute în baza contractelor de închiriere și asociere în participațiune încheiate.

Motivarea instanței de fond potrivit căreia dispozițiile art.38 alin.5 din Legea nr. 133/1999 nu i se pot aplica reclamantei, întrucât la data intrării în vigoare a legii nu deținea spații disponibile, nu poate fi reținută, alin.2 al textului precizând numai „activele sau spațiile aparținând societăților comerciale sau companiilor naționale la care statul este acționar majoritar”.

Interpretarea instanței de fond este în afara legii. Art. 13 al legii precizează că „în înțelesul prezentei legi se consideră active disponibile activele care nu sunt utilizate”. Inșă aceste active disponibile trebuie să nu fie utilizate, în activitatea proprie a societății comerciale și companiilor naționale cu capital majoritar de stat deținătoare ale spațiilor.

În situația în care aceste active și spații sunt puse la dispoziția altor societăți comerciale mici sau mijlocii spre a 11 utilizate în baza unor contracte de concesiune, închiriere sau asociere în participațiune, cum este cazul în speță, aceste active rămân în continuare active disponibile *potrivit* dispozițiilor *avi. 12* alin.1 lit. „a” al Legii nr. 133/1999.

Faptul că intimata reclamantă a oferit aceste active și spații spre închiriere altor societăți denotă că activele și spațiile în cauză sunt disponibile pentru aceasta, nefiindu-i necesare pentru desfășurarea propriei activități.

Instanța de fond a nesocotit însuși scopul urmărit de legiuitor prin dispoziția legală cuprinsă, în art.38 alin.5 al legii.

Astfel, întreaga Lege nr. 133/1999 cuprinde dispoziții în sprijinul acestor întreprinderi mici și mijlocii, iar art. 12 obligă chiar societățile comerciale și companiile naționale cu capital majoritar de stat, precum și cu regiile autonome, să vândă direct, sau indirect prin contract de leasing cu clauză irevocabilă de cumpărare, spațiile și activele închiriate acestor întreprinderi mici și mijlocii.

În situația în care aceste societăți, nu înțeleg să vândă aceste active și spații închiriate, legiuitorul a stabilit în sarcina acestora impozitul-sanctiune de 90% aplicat asupra veniturilor obținute din

astfel de contracte, în scopul de a descuraja astfel de practici și a determina vânzarea activelor către întreprinzătorii mici și mijlocii.

În cazul de față, este evident, că la data apariției Legii nr. 133/1999, intimata reclamantă nu s-a conformat dispozițiilor acestei legi și a continuat să obțină venituri din aceste contracte de închiriere și asociere în participațiune, drept pentru care trebuie să suporte impozitul legal stabilit de către organele de control.

Hotărârea instanței de fond, care a admis acțiunea reclamantei este nelegală și urmează a fi modificată, prin admiterea celor două recursuri, în sensul respingerii ca nefondată a acțiunii formulată de reclamantă.

PENTRU ACESTE
MOTIVE ÎN NUMELE
LEGII
DECIDE:

Admite recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel și de pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice în nume propriu și în numele Ministerului Finanțelor Publice împotriva sentinței civile nr.din 27 septembrie 2004 a Curții de Apel - Secția comercială și de contencios administrativ.

Modifică sentința atacată și, în fond, respinge acțiunea formulată de reclamanta S.C. „X” S.A., . Pronunțată în ședință publică, astăzi 28 iunie 2005.